

Een sliertje kwijl loopt uit de open mond van ZODY (21). Rond haar neus zijn talloze sproetjes, haar wangen zijn rood door de zon. Boven haar lip parelen kleine zweedruppeltjes. Haar wimpers trillen, achter de gesloten oogleden bewegen haar ogen. Een diepe zoem van een vlieg, hij land op het voorhoofd van het meisje, het beestje wrijft zijn pootjes tegen elkaar.

Half slapend veegt Zody de vlieg weg. Haar hoofd ligt met de haren direct in het zand, ook haar in een felgekleurde bikini gehulde lijf vol plakkerig zweet rust direct op het hete zand. Zody slaat de vlieg nogmaals loom weg.

De vlieg strijkt neer bij haar mond. Zody's ogen gaan open, in het groen van haar irissen zijn zwarte lijntjes zichtbaar. Er zit zand in haar lichte wimpers en wenkbrouwen. Ze blaast. De vlieg vliegt op maar gaat weer op haar wang zitten. Weer blaast ze, en schudt haar hoofd. De vlieg cirkelt zwaar zoemend boven haar gezicht. Ze volgt de vlieg met haar ogen, dan schiet hij plotseling omhoog, ver weg van haar.

Als een kleine zwarte miniaturrakete verdwijnt hij in de blauwe lucht hoog boven haar.

Dan pas dringt het geluid van de mensen om haar heen tot haar door, schreeuwende kinderen, huilende baby's, opgewonden stemmen van voetballende pubers.

Zody gaat rechtop zitten, veegt het zand van haar armen en benen. Zweet loopt vanuit haar haar over haar gezicht.

Ze staat op, loopt in zichzelf gekeerd, de drukte verdringend, richting de zee. Ze stapt over zandkastelen, probeert handdoeken en strandstoelen van grote volgegeten families te ontwijken, maar stoot zich af en toe of maakt een zanderige voetafdruk op een handdoek.

De bal van de pubers raakt haar schouder, een felle pijn, ze kijkt om, zonder echt te zien, loopt daarna sneller door. Hoor hoofd licht gebogen, de blik op het steviger wordende zand, op de golven die op het strand spoelen.

Ze ziet niet hoe de bal, nadat hij haar schouder raakte, een

(CONTINUED)

CONTINUED:

vreemde bocht maakt en ver de duinen in vliegt. De jongeren staren hem verbijsterd na, zien hoe het meisje de zee heeft bereikt zonder iets met de bal gedaan te hebben.

Zody ligt op haar rug in het water. Het scherpe geluid van het hysterische leven op het strand klinkt dof, water klotst kalm rond haar gezicht, haar ogen zijn gesloten. Dan richt ze haar hoofd op uit het water, kijkt naar het strand.

De figuurtjes op het strand komen in beweging, als insecten in plotseling daglicht krioelen ze naar elkaar toe. Dan, alsof een onzichtbare golf ze voortduwt, verdwijnen ze naar de duinrand, de paden op, de kustlijnen langs.

Met grote slagen zwemt Zody naar het strand, loopt de lege vlakte op. Overal zand, hier en daar een schoen of een emmer.

De zon brandt op haar natte lijf. Zoutkorrels liggen als kristallen op haar huid. Ze houdt haar adem in, kijkt naar de lucht, heeft de vurige zon de mensen verjaagd?

Er klinkt gehuil. Aan de rand van de duinen is een eenvoudige strandtent zichtbaar, zonder vlaggen of hippe kussens, de tafels en stoelen naast het paviljoen zijn leeg.

Zody nadert licht hijgend het terras, een KIND (5) op blote voeten met een roze legging, staat jankend op het houten vlonder. De MOEDER (40), haar armen vol tassen en strandspullen roept schel vanaf het houten planken pad verderop.

MOEDER

Ga naar de wc dan!! Je weet waar
het is!

Zody ademt zwaar, kijkt naar het blèrende kind. Het huilt nog harder, met indringende zich steeds herhalende uithalen.

MOEDER (CONT'D)

GA DAN!!

Het kind stampvoet.

(CONTINUED)

CONTINUED:

KIND

Je moet meekomen!!

Zody kijkt, haar ogen zijn groen. Dan staat het kind plots stil het huilen verstomd, de armen half wijd, één been nog opgetrokken, vlak voor de stamp, het gezicht in een akelige grimas.

Dan kleurt de broek donker, een plas loopt langzaam op het hout van de vlonder.

MOEDER

Gadverdamme Merel!

Zody loopt traag voorbij het kind, als ze vlakbij de deur van de strandtent is kijkt ze om, het kind komt uit haar bevroering, rent nasputterend naar haar moeder.

MOEDER (O.S)

Ik ga je niet dragen met die zeik.

De blik van Zody keert naar binnen, ze stopt met ademen, haar ogen worden groot. Het besef over de invloed van gedachtes dringt tot haar door.

Ze kijkt door de glazen deur, een JONGEN (19) is bezig achter de bar. Ze opent de deur.

2

INT.STRANDTENT-DAG

Het is leeg in de strandtent. Op de grote houten vloer staan maar enkele tafels en stoelen, het meeste is opgestapeld. Aan de andere kant van de tent staat de jongen achter de bar, hij poleert glazen, keert zich dan naar Zody.

JONGEN

We zijn dicht.

ZODY

De deur was open. Het is midden op de dag.

JONGEN

Het is te heet. Er zijn geen mensen

(CONTINUED)

CONTINUED:

ZODY

Ik ben er.

De ogen van Zody staren groen en doordringend naar de jongen. Als in trance draait hij zich naar haar toe, loopt dan van achter de bar naar het midden van de strandtent.

Zody kijkt, haar adem gaat sneller.

De jongen trekt zijn shirt uit, laat het vallen, wrijft langzaam over zijn borst. Zijn hand beweegt langzaam, sensueel, zijn ogen staan angstig, een groot contrast met zijn zwoele hand. hij knoopt rustig zijn broek los, gaat met zijn hand in zijn broek, pakt zijn lul vast.

We horen een hond blaffen buiten de strandtent, een irritant repeterend geluid.

Zody kijkt met dwingende ogen naar de jongen, naar zijn hand.

Hij duwt zijn broek en onderbroek omlaag, trekt zich daarna met langzame bewegingen af, zijn lul is hard. In zijn ogen is paniek, maar zijn lichaam is niet onder zijn controle.

Zody loopt langzaam naar het midden van de vloer, gaat en rustig en beheerst liggen, doet haar broekje een stuk naar benden. De hond blaft.

De jongen komt bij haar, knielt, we zien aan zijn houding dat hij met zijn vingers bij haar naar binnen gaat.

Zody doet haar ogen dicht, kreunt. De hond blaft. De jongen doet aan zijn arm beweging te zien, zijn lul bij haar naar binnen, duwt voorzichtig haar benen wat naar achter, dat ze meer voelt. Zody kreunt van genot.

De ogen van Zody gaan open, ze gaan richting het geblaf. Haar gezicht vertrekt van ergernis. Dan gaat het blaffen over in afgrijselijk gejack en gekerm. Daarna is het stil.

Zody duwt de jongen van hard zich af, deze zakt onthutst met zijn broek half uit, met zijn blote billen op de vloer. Hij staat snel en beschaamd op, doet zijn broek goed, is duidelijk erg in de war. Zody is naar de deur gerend.

3 EXT. STRAND-DAG

De hitte slaat Zody in het gezicht. Op het verlaten strand ligt de hond. Ze rent erheen.

Ze knielt bij het beest, het heeft een vertrokken bek, grote angstige ogen, het jankt zachtjes en angstig, de buik gaat snel op en neer. Het beest heeft duidelijk erge pijn. Zody aait het voorzichtig, tranen lopen over haar wangen.

ZODY
...sorry liefje...sorry...

Ze kust de warme vacht voorzichtig. Dan lijkt het of de hond kramp heeft, hij schokt en jankt ijzingwekkend pijnlijk.

Zody deinst achteruit, kijkt hoe het beest kermend sterft. Ze is ontzet, staat geschokt op.

Ze rent naar de duinen, huilend, het zand is zwaar, de hitte is ondragelijk. Ze ploegt het duin op. Zweet gutst over haar lichaam. Dan dikke druppels. De lucht wordt zwart.

Zody staat stil kijkt in de donkere lucht, de regen komt met bakken uit de hemel, een apocalyptische bui. Ze laat het water op haar gezicht en lichaam stromen.

Ze kijkt naar de zee.

Een klein vrijwel naakt figuurtje op de duintop, alles is grijs en duister, de regen raast als een gordijn naar beneden.

We kijken mee met Zody naar de zee. Langzaam gaat het water naar achter, als een snelle eb.

Op het zand waar de zee was spartelen vissen in doodsnood.

Zody loopt richting de teruggedrongen zee. De lucht is groot en vol donkere schakeringen. De regen stop. Steeds kleiner wordt het menselijke figuurtje, ze loopt verder en verder.

Dan komt de zee terug. De zon breekt door. Er is niets te zien in de kalme zee.

(CONTINUED)

CONTINUED: